

Mollet del Vallès

XXX

**Certamen literari
de prosa i poesia**

Sant Jordi 2022

Obres guanyadores

**Recull dels textos guanyadors
del XXX Certamen literari
de prosa i poesia**

Abril-maig 2022

Organitza: Associació Cultural 7 Plomes i Ajuntament de Mollet del Vallès

INTRODUCCIÓ

CATEGORIA A (INFANTIL)

1r. Premi - [*Ajudem al mar, perquè ell ens ajuda*](#)

Ilyas Oukacha (Mollet del Vallès)

2n. Premi - [*Mei : la fugida del mar*](#)

Emma González Calvo (Mollet del Vallès)

3r. Premi - [*La llegenda del nen peix*](#)

Mohamed Chemlali (Mollet del Vallès)

CATEGORIA ADULTS

Poesia catalana

1r. Premi - [*Entre la paraula i el silenci*](#)

Àngel Fabregat i Morera (Belianes, Lleida)

2n. Premi – [*El plor de la pell*](#)

Lluís Font i Olivé (Torrelavit, Barcelona)

Poesia castellana

1r. Premi – [Canto a la vida](#)

José Manuel Sáiz Rodríguez (Vitòria, Àlaba)

2n. Premi – [Del infinito que cabe en el iris de tus ojos](#)

Faustino Lara Ibáñez (Toledo)

Prosa catalana

1r. Premi – [La trucada del mòbil](#)

Cristina Olivé Piera (Sabadell, Barcelona)

2n. Premi – [Ser francs](#)

Joan Company Arpa (Cardona, Barcelona)

Prosa Castellana

1r. Premi – [Luz silenciosa](#)

Faustino Lara Ibáñez (Toledo)

2n. Premi – [Esperanza](#)

María Jesús Pérez Barrios (Barcelona)

Premi local – [El chat de la esperanza](#)

Adriana Pulido García

INTRODUCCIÓ

Per fi! Aquest 2022 és l'any que va tornar a veure una edició del Certamen Literari de Prosa i Poesia Sant Jordi com "els d'abans". Després de no poder lliurar els premis de forma presencial el 2020 i de no poder convocar els de 2021, aquest any ha significat la tornada al camí literari d'aquest premi, humil però constant.

És veritat que aquesta aturada de dos anys implica haver de tornar a engreixar tots els mecanismes que ja teníem per la mà i que tothom, organització i persones participants, hem hagut de tornar de reiniciar d'alguna forma la nostra relació amb el concurs. Ara, després d'aquesta edició, podem dir de transició (tot i els bons resultats), esperem tornar a estar presents en les properes edicions de la nostra estimada diada de Sant Jordi.

Com podreu veure en els textos guanyadors de la categoria d'adults, el tema d'aquest any va ser, com no podia ser d'una altra forma, l'esperança. Després de dos anys foscos, volíem re-començar amb un tema amb cert significat positiu. Després el punt de vista de les persones participants ens poden sorprendre i transitar per camins que no són tan obvis. Però això ja ho veureu quan llegiu els textos guanyadors.

Finalment, no podríem deixar passar l'oportunitat de donar les gràcies a totes aquelles persones i serveis que participen d'alguna forma en l'èxit d'aquest Certamen: des de les pàgines de recursos literaris públiques o privades que llisten el concursos, a aquells responsables de centres culturals que ens fan difusió arreu de la província de Barcelona a, com no, totes aquelles persones que participen de forma massiva cada any i que fa que la participació arribi a xifres de tres dígits. A totes aquestes persones, gràcies!! Ens tornem a veure l'any que ve!

Categoria A – Infantil i juvenil

A

1r. Premi - *Ajudem al mar, perquè ell ens ajuda*

Ilyas Oukacha (Mollet del Vallès)

El mar està ple de sorpreses, podem trobar peixos de molts colors i vaixells enfonsats. El mar és de les poques coses que perdura al llarg del temps i ens fa companyia. Al mar no li agrada estar sol, li agrada veure gent, sentir com es banyen a les seves aigües i notar als peixos nedant al seu voltant.

Però el mar, té un problema, es sent contaminat, i es pregunta una vegada i una altra perquè passa això, perquè els humans l'embrutaven amb bosses de plàstic, llaunes, vidre, papers... Ara estic més lleig i menys polit que abans!, es repetia una vegada i una altra. Però també sabia, que això que li passava ho acabarien pagant els humans. Amb el pas dels anys, no podrien banyar-se a les seves aigües, ni menjar els peixos que naixien dins d'ell.

Els peixos també tenien por, sabien que el seu final s'apropava. Llavors, el mar va tenir una idea fantàstica. Si els humans no feien res per netejar-lo, ho haurien de fer ells. Va ordenar als peixos que repleguessin la brossa i que la tornessin als seus amos. Els peixos, ho van fer, però necessitaven ajuda. I van comptar amb l'ajuda d'en Tonyi, la Raquel, la Marina, en Joan i en Gabriel. Uns nens que s'apropaven a jugar amb les seves aigües, així que el mar, sabia que no li fallarien.

Els nens van anar acumulant la brossa a la vora del mar i la van anant repartint per les cases del poblet que vorejava la platja. Els humans estaven tan enfadats que van llençar la brossa, però aquesta vegada al seu lloc.

El mar va quedar tant net, que els seus veïns com la sorra i les palmeres el contemplaven bocabadats, tant van obrir la boca, que se'ls hi va ficar una mosca que per cert, també es va quedar bocabadada. El socorrista de la platja, també es va emocionar, va plorar i plorar i quan havia acabat, es va adonar de que havia fet un bassal, en el que es reflectia el cel i uns núvols a on posaven "molt ben fet humans estic sorprès", es pensava que era el missatge d'un déu marí.

Aquell dia el recorda tothom i per això van fer una festa on van gaudir tothom. El socorrista estava molt content, és el que volia des del principi i ara ja ho havia aconseguit i gràcies a la col·laboració de tots i totes, fent esforços tot és possible i es va demostrar..

Els humans i el mar, van arribar a un pacte i es van posar d'acord per no contaminar, des d'aquell dia el mar estava polit sense cap residu, i gràcies això el canvi climàtic va desaparèixer.

Això que he explicat, és el que hauria de passar a la vida real.

Emma González Calvo (Mollet del Vallès)

Heu estat mai sols? I no, no em refereixo a sols com quan els teus pares van a comprar el pa. Sols de debò. Menjant sols. Aixecant-vos sols i anant-vos-en a dormir sols. Vivint SOLS. Doncs a mi sí que em va passar de debò, ara farà uns... tres anys, quan en tenia dotze, al dos mil vint-i-dos, quan va passar l'ACCIDENT.

Perdó, no m'he presentat, jo sóc la Mei, tinc quinze anys i aquesta és la meva història: Als dotze, jo vivia amb els meus tiets, en Daiki i l'Azumi, en una illa a l'Oceà Pacífic. Tot era molt tranquil, vivíem en una kyabin, és a dir, una cabana, feta amb fusta i palla. Era realment divertit. Ho era... fins que una terrible tempesta va arribar i uns núvols negres com el carbó van cobrir el cel. Unes gotes de pluja, tan pesades que més que aigua semblaven pedres, no van parar de ruixar-nos, un vent huracanat va arribar, i les palmeres ballaven agressivament, de ben poc que no surto volant.

- Daiki! Azumi! - Després d'uns segons vaig reconèixer les seves veus. Un sentiment d'alegria va inundar el meu cor, fins que vaig adonar-me que aquelles veus que havia sentit a l'altre costat de l'illa eren crits de socors. Vaig córrer cap a ells quan de sobte, em vaig adonar que els crits havien parat. Quan la tempesta va amainar vaig anar corrents a buscar els meus tiets. La kyabin estava destrossada, i no hi havia senyals de vida. L'endemà, em sentia sola i adolorida, de fet, ja no sabia si era perquè havia dormit sobre una roca molt irregular molt incòmode o per la pèrdua dels últims familiars que em quedaven.

<<Ja som dimarts>>, vaig pensar, feia set dies que tothom va desaparèixer, i aquell dia vaig començar a fer una barca amb les restes de la kyabin, en aquell punt semblava més aviat una taula de surf que no pas una barca, però havia de començar per alguna cosa, oi? Vaig agafar quatre trossos del que possiblement era el terra de la cabana i el vaig enganxar a la taula de surf amb una liana resistent i una mica de sàlvia. Finalment, vaig afegir-li alguns materials més perquè tingués bona flotabilitat, uns quants detalls més i... voilà, ja tenia una barqueta.

Aquell mateix matí vaig adonar-me que l'oceà era molt més gran de com l'havia vist mai. I així, sense pensar en tot el que podia passar-me, vaig llançar-me a l'aigua. Vaig passar... De fet, ja no sé ben bé quan va passar. Així i tot a mi em va semblar una eternitat. De vegades parava de remar per contemplar el meravellós paisatge o menjar-me les últimes provisions.

En realitat, no estava tan malament, però de sobte, una terrible tempesta va apropar-se perillosament. Unes onades van emportar-se les meves provisions i quasi m'ofego. Seria això el que van sentir els meus tiets? Vaig tancar els ulls. Em quedava sense oxigen. Després d'un moment, vaig tornar a obrir-los. Un mariner d'ulls acollidors va començar a parlar-me. De cop, algú va abraçar-me per darrere, una calidesa va inundar el meu cor. No li vaig donar importància a qui era i el vaig abraçar, la veritat és que necessitava aquella abraçada.

Al meu voltant vaig poder apreciar, entre llàgrimes, a l'Antonieta, a en Daiki, a en Fifí, i tots els meus veïns. Actualment, visc amb ells en una caseta a la costa del Japó gaudint del mar, el vent, i sobretot de tots els bons moments que visc amb ells.

A

3r. Premi - *La llegenda del nen peix*

Mohamed Chemlali (Mollet del Vallès)

Hi havia un nen que va anar a pescar amb el seu pare. El nen es deia Marc.

El Marc va agafar la canya per pescar i va pescar trenta-vuit peixos. El pare només va poder pescar cinc peixos.

El pare es va quedar amb la boca oberta veient al seu fill, el seu fill era un gran pescador.

Després d'una bona estona pescant, el Marc va agafar un peix per mirar com era. El peix enfadat li va donar una gran mossegada.

Al Marc li sortia molta sang però no li feia res de mal i no sentia res.

El pare va agafar el cotxe i va portar al Marc directament a casa.

La mare es va posar molt nerviosa i va portar al Marc al metge. El Marc ja estava marejat d'anar d'un lloc a un altre. Quan van arribar al metge van revisar la ferida i el metge va dir que no era res important.

Quan van arribar a casa els pares van cobrir la ferida amb una vena. Després d'unes hores es va fer de nit i el Marc es va anar a dormir. Quan el Marc s'havia quedat totalment adormit i començà a patir uns canvis molt estranys en el seu cos que semblava dins d'un somni. La pell molt rugosa, la falta d'oxigen, la forma de les seves cames... L'endemà, el Marc es va despertar i es va mirar a un mirall pensant que tot el que li havia passat ho havia somiat però no era així, estava patint uns canvis en el seu cos, era gairebé un peix.

El Marc va anar corrents a un riu que coneixia i es va ficar a l'aigua però res va desaparèixer, s'havia convertit en un peix.

Al dia següent els pares van anar a despertar al Marc però van veure que no hi era.

La mare i el pare van sortir a buscar al seu fill. Van buscar als supermercats, als parcs i a les cases dels seus amics i res.

Van passar els dies i van perdre l'esperança de trobar-lo. Ningú l'havia vist. La mare recordava moltes de les coses que feien junts i amb el seu pare van decidir anar a pescar al seu riu preferit.

En un moment del matí van veure la silueta d'un peix que els recordava al seu fill.

És el Marc! Va dir la seva mare. El Marc...

El Marc va explicar als seus pares tot el que havia passat. Ells no sabien què fer perquè ells no podien ser pares d'un peix. Els pares amb tristesa van deixar al Marc al riu i cada dia anaven a veure'l donant-li molta alegria i amor.

Entre la paraula i el silenci

Diu la desesperança:
només el teu amargor és ella.

Antonio Machado

I

Vaig inventariant tot allò

que ha deixat d'existir.

Omplo el seu buit amb records

com si aquests fossin una llavor

que col·loco en un estrat interior

perquè d'alguna manera creixi

la sensació d'expiació.

Les nostres vides són espicassades

amb delícia com un platet d'escopinyes

en el vermut d'un diumenge al matí.

II

Voldria saber una llengua

que em fes dubtar de tot el que dic.

Que no m'abstregui.

Que no em defineixi.

Que em corregeixi si m'erro.

Entre la paraula

i el silenci que s'hi amaga,

la por del sotmès.

III

Vaig sola pel carrer tornant cap a casa.

La foscor em magreja i les mirades

d'alguns vianants em galantegen.

Les meves pupil·les d'òliba s'obren com a plats.

Ara mateix alçaria el vol si no tingués les ales

engarrotades per la por de ser caçada furtivament.

La nit sagna passes rere meu i el fred em mossega el coll.

El far de la llum del menjador, en veure'l,

sabent que segurament la mare m'espera,

eixuga un mar on m'ofegava amb cada braçada. 3 | 3

IV

Renéixer amb claredat

cada dia descobrint

en la llum nous sentits.

Gosar fer mil assaigs i balbuceigs

en les penombres

abans del combat final,

on l'horitzó clou els ulls

perquè temptem a les palpentos

vida on no n'hi ha.

Adonar-se que tot és atzarós.
Saber que som massa efimers
per tot el mal que ens hem fet.

Poesia

Català - 2n premi

Lluís Font i Olivé (Torrelavit, Barcelona)

El plor de la pell

Un dels dos heu vingut a llaurar l'hort,
mentre que l'altre ens ha portat un vi
que recull el plor del cep nu i l'ofrena.
Irremissiblement us acolliu
a les lleis de la terra, les mateixes
lleis que un mal dia us van arravatar
la mare Maria, rosa d'advent.

Us plora la pell, com plora la vinya
d'emoció en veure-us acaronar-ne
cada brot primerenc, cada nou cicle
que recomença. No hi entén de dol
mes no és debades el plor, així en brolli

un dolç elixir que ens reuneixi a tots
vora una taula: un vi en repòs, nosaltres.

Us plora la pell, com plora la vinya,
hi ha racons inhòspits on dol furgar-hi,
i a l'últim, un desig: que seguiu llaurant
aquesta terra i que a cada passa
de l'arcaica bessa en brosti un nou cep.

Poesia

Castellà - 1r premi

José Manuel Sáiz Rodríguez (Vitòria, Àlaba)

Canto a la vida

Me ven cantar
y todos se preguntan
por qué estaré cantando
¿Le cantas al pasado que se esfuma?
¿A un presente carente de entusiasmo?
¿A un futuro que pende de lo incierto?
Si todos es desaliento, amigo,
¿a qué le cantas?
Le canto al viento y a la lluvia,

le canto al mar y a la montaña,
le canto al pájaro en el cielo...
¿No merece la vida una balada?
Yo canto y al cantar se están abriendo
las flores de mi patio y de mi casa.
Y es tan dulce la hermosa melodía,
tan serena la música que siento,
que el bullicio del mundo cuando canto
me hace coro al compás de la armonía.
¿Tendrá que ver con un anhelo?
¿Será un gorrión que llevo dentro?
Mi canción solo tiene una palabra:
¡Esperanza!
Y la acompañan trece acordes
como arras de una novia enamorada.
De niño ya cantaba a esa luz
que mi madre prendió desde su vientre:
a ese cielo reflejo de lo inmenso,
a esta tierra que tanto me sorprende.
*(Y a ti te cantaré a la noche, amor,
Mis serenatas,
Porque a tu lado encuentro
La dicha de alcanzar otro mañana).*
Cantando doy las gracias a la vida.
por darme siempre más de lo que espero

Del infinito que cabe en el iris de tus ojos

Del infinito que cabe en el iris de tus ojos
habla la esperanza que me llueve en el cielo del paladar,
de la espuma y del viento,
de la angustia y de la rabia
y de las decepciones que me huronean en las tripas
y en las sístoles y diástoles de tu mirada
cuando atardece como un ritual tedioso al borde de un abismo.

De la alegría que crepita en la comisura de tus labios
hablan esas palabras tan sinceramente tuyas,
tan de fin de semana altanero y bravucón,
tan de poesía sin remordimiento y sin vergüenza,
tan de venero de agua pura y cristalina
que espanta la tristeza a manotazo limpio
cuando me dices susurrándome al oído que querrías
darme treinta kilómetros de besos,
ochenta leguas de miradas
y meterme mano hasta el amanecer, tropezando con el vuelo de abubillas,
en esos bares decrepitos que nos gustaría seguir frecuentando.

De la entereza que huele a bello despertar entre los pliegues de tu cuerpo
desnudo
hablan los sueños que nacen a borbotones cuando enciendo el ordenador

y me pongo a pensar en ti,
en tu templanza y en tu serenidad,
en tu respiración entrecortada,
en tu furia hipnótica
y en la determinación con la que afrontas todo en la vida
cuando lo más fácil sería arrojar la toalla y mirar hacia otro lado con pesimismo.

De los latidos que palpitan en tus uñas escamadas,
del firmamento, de lo cara que se está poniendo la vida y de la eutanasia;
del rumor de la memoria y de los chopos,
del descrédito del mundo, de la epifanía de la luz, de la tolerancia
y de este huésped que invade nuestro espacio con alevosía
hablan las flores del jardín y la nieve sobre los almendros
cuando tatareas las notas de esa melodía inolvidable que nos une y unirá
eternamente.

De todo esto y mucho más
hablas tú, mi amor,
con tu entusiasmo tan vital y contagioso,
con tu frenesí tan absoluto y tan incomprensiblemente loco y tentador
cuando veo que un día más
te sigues aferrando a la vida con uñas y dientes a pesar del puto cáncer de
mierda.

Cristina Olivé Piera (Sabadell, Barcelona)

La trucada del mòbil

Era un dia fantàstic. El Miquel, el meu marit, tenia vacances i jo, aprofitant que ell trauria a passejar el gos i s'emportaria els nens d'excursió, per fi podria anar a la perruqueria a arreglar-me el cabell. Em feia tanta falta...

Quan estaven esbaldint-me el cap, un missatge del canal de televisió on col·laboro ocasionalment, em va anunciar que acabaven de designar-me per dirigir una transmissió important. M'havia de presentar urgentment a la seu de l'emissora per anar recollint informació de diversos col·laboradors que s'havien desplaçat a l'autopista per informar d'un accident de trànsit greu, molt greu, amb desenes de morts i ferits en estat crític.

Per fi comptaven amb mi per un treball de nivell. No podia entretenir-me. La perruquera ho va entendre perfectament quan li digué que m'eixugués al cabell de qualsevol manera i que ja tornaria a la tarda o l'endemà. El primer és el primer.

Em vaig afanyar. M'esperaven amb candeletes. Em motivava la il·lusió de fer una feina excepcional. Em sentia feliç i sobretot preparada per afrontar el repte.

M'hi vaig posar immediatament. Totes les càmeres i inclús els mòbils captaven imatges dantesques. Esgarrifava veure l'esverament de la gent plena de sang suplicant rebre ajuda. D'altres ploraven sols, asseguts al bell mig de la calçada. Feia feredat imaginar els que havien quedat atrapats a sota de tanta ferralla. La cabina d'un camió articulat de grans dimensions havia fet la tisora per motius desconeguts i havia arreplegat una pila de cotxes que circulaven en la seva mateixa direcció. Havia saltat la mitjana, en aquell tram de no massa alçada, i en el seu camí infernal havia continuat investint als vehicles que venien a gran velocitat pels carrils de sentit contrari. Ningú havia tingut temps de frenar i havien anat topant uns amb els altres. N'hi havia que havien quedat tan aplanats per la força de l'impacte que només es veia una línia de ferro recaragolat sense finestres, ni rodes, ni res. Era impossible que hi hagués cap supervivent. D'altres estaven un sobre l'altre, completament destrossats. Pels àudios se sentia gent cridant de dolor i els nostres companys, tots periodistes de primer nivell, tallaven sovint la comunicació per mirar d'assistir a alguna víctima.

Vaig trucar al meu marit per dir-li que m'havien escollit per agafar la responsabilitat de la transmissió. Estava afligida pel que succeïa, si bé em sentia satisfeta d'estar al

capdavant d'un programa especial de tanta audiència, que s'estava emetent en obert per tot el territori.

No va contestar al mòbil. És lògic, no deu haver connectat el Bluetooth, vaig pensar.

Jo seguia amb la meva tasca, entusiasmada per com anava quedant.

Al cap d'una estona, vaig tornar a provar de parlar-hi. Tampoc va respondre. Si fos jo la que no hagués activat el Bluetooth...!

Un quart més tard, ja una mica intranquil·la, vaig marcar el número de nou. Cap resposta. M'havien dit que anirien d'excursió a la platja. Després d'una setmana de pluja, el dia s'havia despertat amb un sol radiant i calia gaudir-lo. - Per comoditat anirem per l'autopista, em va comentar en Miquel mentre pujaven al cotxe els nostres fills. Per coincidència d'hores, devien estar per l'indret de l'accident quan es va produir el xoc múltiple.

Vaig perdre l'oremus buscant desesperadament un cotxe, el cotxe, examinant minuciosament tots els vídeos disponibles. Era quasi impossible reconèixer el model dels que m'anaven sortint a la pantalla. Potser per la matrícula... Tampoc.

Ningú contestava al mòbil.

Els conductors que s'havien salvat de la massacre anaven reaccionant i contactaven amb la família per assegurar que estaven sans i estalvis. Els agents presents al lloc del sinistre contestaven els mòbils de dins dels cotxes afectats que no paraven de sonar i, en alguns casos, no sé com s'ho varen fer, entre els mossos i l'ajuda que no parava d'arribar, també van iniciar la dura labor d'avisar a les famílies dels morts i dels ferits.

El mòbil em va començar a vibrar. Era la trucada d'esperança?

Ser francs

Vist amb la perspectiva del pas dels anys, allò que s'esdevingué era per fotre'ns un tip de riure. Però tal com va anar, en plena transició, la cosa té regust de tragicomèdia. Eren les acaballes dels anys setanta. Franco havia mort, el país començava a restaurar la democràcia i Catalunya començava a gaudir de l'estatut d'autonomia anhelat, aprovat segons la Constitució Espanyola del 78, i amb l'arribada efectiva del President de la Generalitat després d'un llarguíssim exili. Jo viatjava amb una colla de parents cap a Toulouse, que aleshores encara no era Tolosa de Llenguadoc. A l'interior d'aquell SEAT Ritmo hi anàvem el meu pare Ramon, el seu germà Joan, amb un cosí d'ells, en Napoleó. Vaja, en realitat tothom li deia Napoleón, que era el seu nom certament, encara que semblava un acudit. Ja em teniu a mi, en Jan, amb divuit anys escassos i l'únic dels quatre amb alguna noció de francès, per això hi anava, amb ells tres cap a França. Cap al país de l'alonsanfans amb el Napoleón, de La Llagosta, des d'Anodrac, on vivíem la resta.

Algunes setmanes enrere, havien rebut tots tres una carta d'un bufet francès, citant-los al despatx d'un notari per procedir al repartiment de l'herència d'un cosí llunyà que havia marxat a l'exili, per acabar fent fortuna a Paris, on se suposava que havia viscut com un bohemí arreplegat. I aquella deixa sorpresa s'havia de repartir entre tots els cosins, els catalans i alguns francesos, que vivien a Toulouse des de feia molts anys, exiliats republicans en acabar la guerra després de passar-les magres tant aquí com allà. La carta oficial rebuda parlava de més d'un milió de francs francesos, que una vegada repartits suposaven una barbaritat per cadascun dels afortunats hereus. Anàvem a França carregats d'il·lusions, amb l'esperança de tornar milionaris. Després d'anys de foscor, penes i maldecaps, gràcies a un cosí llunyà oblidat i mig repudiat, tots podrien ara viure sense penúries, rics i cofois per la gràcia de Déu i de la República francesa. Arribats a la ciutat francesa vàrem trobar-nos amb el cosins d'allà. — ¡Tout va bien!, oh la la,, cherchons l'argent!— va venir a ser la salutació. I vàrem anar a can notari. Després de l'espera, molt més llarga del que és prudencial, ens rebé i sense massa protocols ens anuncià el que esperàvem sentir: que érem rics! Sí, cobraríem, però no el que ens pensàvem.

Després de llegir molta paperassa, la cosa venia a dir que en efecte, el pobre cosí desgraciat i mort deixava als seus legítims hereus un cofre a una caixa de seguretat del

banc i una herència de més d'un milió de francs francesos "anciens". Ningú de nosaltres quatre va copsar aquell detall, més aviat vàrem obrir uns ulls com taronges en conèixer l'existència d'un cofre desconegut on esperàvem trobar-hi joies i potser títols que es podrien transformar en diners. Sí, més diners, més rics encara!

La cosa és que un dels cosins francesos, va posar aigua al vi com li corresponia. «Francs anciens, c'est la merde!», va venir a dir. Davant l'astorament general va haver d'explicar-nos que, anys enrere, a França es va fer una regulació de l'antiga moneda a la nova de manera que un franc equivalia a cents francs antics! Per tant, s'havien de treure dos zeros a la xifra de la deïxa. Ens hauríem de repartir cent-mil francs, quan el franc equivalia a unes catorze pessetes, de manera que cadascun rebria al voltant de dues-centes mil pessetes. No era un mal regal, però suposava l'esperança desfeta i una recança infinita després d'un somni tant engrescador. Ep!, que també hi havia un cofre. Per no allargar la cosa només diré que vàrem anar en processó des de cal notari al banc. Amb molta pompa ens van portar a la sala protegida. Un empleat molt ben uniformat i cerimoniós va treure la caixa i va obrir-la davant nostre. A l'interior no hi havia res de res. Buit del tot. Ni una miserable joia. Allà va ser com passar per la guillotina. Potser el Napoleó hagués preferit ser desterrat a una illa. La resta ens ho vàrem prendre amb esportivitat. I un bon dinar, que carai! Un bon cassoulet i cap a casa! Que a Anodrac hi falta gent.

És a dir, vaig anar al país veí amb el Napoleó i la resta a menjar mongetes amb botifarra. Maleïts francs anciens! Però aquella picossada segur que va anar de perles per a tots. I a més a més, sempre podrem explicar l'anècdota: Jo vaig anar a França com un rossinyol, amb el Napoleó i un exercit de cosins. Vàrem perdre la batalla com si fos el nostre Waterloo particular però, siguem francs, sempre ho recordarem com una èpica gesta de la que no em van sortir gens malparats.

Luz silenciosa

Eres como una luz silenciosa que me ha abierto la ilusión de vivir en canal. Eso fue lo que me dijo la Ainara la otra tarde cuando, al salir del cine, me miró muy profundo a los ojos, con alegría, sin esa tristeza tan desesperanzadora con la que parece mirar todo el mundo, como buscando algo interesante en mis ojos, o como oliendo la colonia brummel de padre con la que me había embadurnado a escondidas, y me besó en la mejilla con sus bonitos labios de fresa, con la ternura de un cordero o algo así, como algo muy dulce y blanco y muy puro y muy inocente, muy sin mancha.

Eres como una luz silenciosa que me ha abierto la ilusión de vivir en canal. Desde entonces no puedo parar de repetirme en la sesera que yo soy importante para alguien como la Ainara, porque el Isaías me ha dicho que si alguien te dice que eres como una luz silenciosa para alguien es que eres muy importante para ese alguien que te lo ha dicho, porque una luz silenciosa es algo muy sincero e importante que no se dice por decir, sin más. Y del Isaías me fío mucho porque ve muchos documentales en La 2 y coge muchos libros de Historia de la biblioteca que lee por las noches.

Madre me dice que la Ainara es una chica muy maja y encantadora, pero que está centrada en sus estudios y no tengo que hacerme ilusiones con ella, que no es para mí. La abuela me acaricia y me abraza y no me dice nada y se le saltan las lágrimas todo el rato mientras sigue la misa por el rabillo del ojo en el Canal Diocesano. Y padre me dice que siempre estoy diciendo tonterías como tonto que soy y se pregunta cuándo será el día que madure de una vez por todas. Pero yo no dejo de pensar que soy como

una luz silenciosa que le ha abierto la ilusión de vivir en canal a una chica tan guapa como la Ainara y que por eso el mundo ahora me parece algo más amable.

Antes de que la Ainara me invitara a ir al cine y me dijera lo de la luz silenciosa y me besara en la mejilla con sus labios de fresa yo siempre estaba triste y sin alegría, como el mundo, mi vida era como un palomar sin palomas, masticaba todo mucho, las palabras, los muertos que salían en la tele a todas horas, la culpa, el miedo, la pena y lo artificial. Todo me parecía un invierno sin fin. Todo me parecía absurdo y sin conciencia y por eso no hablaba con mis compañeros ni con los monitores. No me gustaba relacionarme con nadie. Yo prefería vivir en los crepúsculos y en los abismos y en la lejanía y en el frío y en todo lo que produjera una especie de escrúpulo cósmico o algo así de raro. Me sentía inútil, como un asqueroso vómito en un supermercado que el empleado de turno se afana por limpiar lo más pronto posible para que nadie se tropiece. Así era mi vida, triste y sin alegría, vacía de espíritu, como el mundo.

Hoy el conductor del autocar que nos lleva a casa después de enmarcar decenas de cuadros en el centro de Terapia Ocupacional nos ha puesto una canción muy bonita que decía algo de una luz misteriosa y abisal y entonces he vuelto a pensar que la mejor luz es esa luz que es silenciosa y que es capaz de abrir la ilusión de vivir en canal a alguien como la Ainara, y también he vuelto a pensar en lo mucho que me gustaría embadurnarme a escondidas con la colonia brummel de padre otra vez y volver a quedar con ella para ir al cine y que me mirara tan profundo como solo ella sabe hacerlo y me dijera hasta el infinito que soy como una luz silenciosa que la ha abierto la ilusión de vivir en canal porque el soñar también nos está permitido a los tontos como yo, porque según dice el Isaías poniéndose muy serio y remarcando mucho sus palabras, como si fuera un obispo o un político que se da mucha importancia, la esperanza es lo último que se pierde en la vida.

Esperanza

Hace tiempo que la observo. Viene casi cada tarde; es menuda, los cabellos cortos y claros, acostumbra a vestir una chaqueta oscura, de un color impreciso, entre el negro y el gris.

Sonríe al entrar y hace un ligero gesto con la cabeza como si saludara y después se dirige lentamente al revistero, coge un diario y se sienta, casi siempre, de cara a la ventana.

De vez en cuando, levanta la cabeza y mira hacia la calle, como si intentara digerir algo pesado, duro o ingrato.

Yo, mientras tanto, empiezo a ponerme nervioso, y vuelvo a pensar una vez más: será hoy, a lo mejor es hoy el día en que podremos conocernos. Tiemblo un poco y trago saliva, siempre en silencio, aunque alguna vez he sorprendido miradas burlonas en los compañeros de al lado.

Al cabo de unos cuarenta y cinco minutos —suelo mirar el reloj grande de la sala— ella se levanta, deja el diario en su sitio y se marcha.

Cada dos o tres semanas cambia un poco la rutina. Hoy, por ejemplo, después de dejar el diario, se ha acercado por el pasillo en dirección a mi lugar. Creo que me he encogido un poco, he palidecido, aunque seguramente nadie lo ha observado, y me he encomendado a todos los dioses que conozco.

Yo, tan serio, tan preciso y formal, temblando como una hoja con el aire de su paso.

Desde donde estoy he ido observando cómo su mirada y sus dedos pasaban distraídos de un lado a otro. Estaba tan cerca que podía notar su olor a espliego y fresa; por un segundo me he visto reflejado en las chispitas doradas de sus ojos grises, después, una vez más, ha pasado de largo.

Se ha alejado llevando un libro de tapas rojas en las manos, creo que era una novela de amor.

Me he sentido, como quien no entiende un enunciado por una palabra, como quien suspende un examen por una décima, tan cerca... y tan lejos.

Pero sé que no debo perder la esperanza, cosas más extrañas se han visto en la historia, debo seguir viviendo con la ilusión de que, tal vez, algún día se fije en mí.

Aunque solo sea un viejo, triste y gris diccionario de griego.

Prosa

Castellà - Premi local

Adriana Pulido García

El chat de la esperanza

Esas navidades recibió el regalo que toda adolescente hubiera deseado con ansias. Al ver el tamaño de la cajita que esperaba a ser desenvuelta bajo el árbol, supo que había llegado el momento. Su hermano pequeño, quien creía fervientemente en la magia de los reyes magos y había puesto en marcha a la familia con sus gritos a una hora demasiado temprana, la apresuraba con impaciencia para que abriera el paquete. Ella, aun no sintiendo ninguna ilusión por desenvolverlo, intentó disimular su falta de emoción bajo una adormilada sonrisa.

A los pocos minutos tenía en sus manos un Smartphone de última generación, tan necesario en el siglo XXI para estar a la moda, que para la mayoría era una manera de mantenerse conectado y en constante comunicación las 24 horas del día, sin descanso los fines de semana. Para Carla, era un motivo más para sentirse sola. Sin móvil, esta soledad se reducía a las eternas horas que pasaba en el instituto rodeada de gente, pero con un sentimiento constante de aislamiento y desesperanza. Ahora, en posesión de esta nueva arma de comunicación sin pausa, esa sensación se haría latente a cada minuto.

No tener móvil había sido durante los dos primeros años de instituto motivo de burla. Bueno, uno de muchos, ya que al parecer todo en su ser era motivo de vergüenza y risa a ojos de sus “compañeros”. No tenía esperanzas de ser más aceptada cuando la vieran aparecer en clase luciendo el nuevo juguete.

Mientras su hermano lo pasaba en grande montando pieza a pieza su nuevo hospital de *Playmobil* y alborotaba el comedor con la ruidosa sirena de la ambulancia, ella se dedicaba a instalar todas las aplicaciones que, según tenía entendido, debía descargarse una adolescente. No podía faltar *WhatsApp*, diseñado para hablar de tonterías a todas horas, y a poder ser, con una gran carga de faltas de ortografía. Sabía perfectamente que sus únicas conversaciones serían con papá y mamá, quienes le escribirían cada mañana para asegurarse de que había llegado sana y salva al instituto. Ironías de la vida, se quedaban tranquilos cuando confirmaban que llegaba al lugar más peligroso y hostil para ella. Otra imprescindible era *Instagram*, esencial para poder contemplar todos los planes a los que no sería invitada. Por supuesto, también era indispensable *Facebook*, para que todos recordaran bien su cumpleaños, aunque no tuvieran ninguna intención de felicitarla. Y por último *Tik Tok*, creada para ver los bailes de moda que sus compañeras practicaban sin descanso a la hora del patio, mientras las observaba almorzando solitariamente.

Una vez, ella fue la protagonista de uno de los videos publicados en esta última plataforma, y no bailando precisamente. La encerraron en el baño y filmaron sus desesperados intentos por liberarse, entre llantos y suplicas. La grabación se hizo muy popular entre los alumnos y ella, lo recordaba como uno de los peores momentos de su vida. Sin embargo, el director decidió archivar el caso por tratarse de “una broma de chiquillos”.

“Carla, ¿estás contenta con tu regalo?” le preguntaron sus padres. Y como siempre, asintió. Pero no, no estaba contenta. No creía ser capaz de poder sentir felicidad, pues

el sentimiento de soledad y tristeza la iba invadiendo día tras día, hasta convertirse en una carga tan grande que parecía imposible soportar.

Una mañana, tras enviarles el mensaje confirmando que había llegado bien al instituto, decidió poner fin a todo sufrimiento. Lo sentía por ellos y sobre todo por su hermano, que era demasiado pequeño como para comprender la muerte, pero no podía más.

Se sentó en el puentecito rojo que cruzaba por encima de las vías y se dispuso a esperar pacientemente al tren que la llevaría a realizar su último viaje, un viaje hacia la libertad. Como si se tratase de un movimiento ya natural e integrado en su cuerpo, tomó el móvil entre sus manos y revisó por última vez todo su contenido. Ningún mensaje, ninguna notificación. Nadie lloraría por ella.

El tren se retrasaba, como de costumbre, cosa que también le confirmaba el teléfono. Entonces, algo llamó su atención. Una publicidad de una aplicación desconocida apareció en la pantallita: *“El chat de la esperanza”*. No sabía de qué se trataba, pero le pareció muy apropiado dada la circunstancia. Con tan solo un click y, después de introducir un par de datos personales, ya tenía un nuevo símbolo adornando su fondo de pantalla. De repente, apareció un mensaje: *“Hola Carla, ¿cómo estás?, ¿en qué puedo ayudarte?”* Y por primera vez desde que recibió el fatídico regalo, mantuvo una conversación con alguien, desconocido, pero que se preocupaba por ella.

Horas más tarde envió un mensaje a sus padres: *“Papas, no he llegado bien. Nunca llego bien; nunca estoy bien. Venid a recogerme en el puente rojo. Vuestro regalo me ha salvado la vida y ahora necesito encontrarle un sentido. Creo que tengo motivos para tener esperanza. Quizá es verdad que es lo último que se pierde. Os quiere, Carla.”*

El lliurament de premis del XXX Certamen Literari de
Prosa i Poesia Sant Jordi es va portar a terme a les 12 h
del 21 de maig de 2022 al Centre Cultural La Marineta de
Mollet del Vallès